

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Η Γεωργία Σάνδη

στη Βενετία. Σάνδη και Μυσσέ. Τα πρώτα σύννεφα. Ο γιατρός Παγκέλλε. Τι γράφει στα απομνημονεύματά του. Η γοητευτική ξένη. Η μοιραία γνωριμία τους. Η αβυσσότητα του Μυσσέ. Η οικιές που προσδίδουν. Πώς άφηγείται ο Μυσσέ την άπιστία της φίλης του, κ.τ.λ.

«Έχουμε διηγηθεί και άλλοτε διάφορα χαρακτηριστικά επεισόδια από τη ζωή της διάσημης γαλλίδος συγγραφέως του προσημμένου αιώνας Γεωργίας Σάνδη. Μά ή περιπέτειες της καταληπτικής αυτής γυναίκας είνε ανεξάντλητες. Από τότε που εγκατέλειψε τον αριστοκρατικό στίβο της για ν' άρχισή να ζή μια κομμηκή και ελεύθερη ζωή, ως τις τελευταίες στιγμές της, ο βίος της ήταν μια ατέλειωτη σειρά από τρώλλες, από ερωτικές περιπέτειες, από αίσθηματικά επεισόδια. Ώστόσο, από όλους αυτούς τους εφήμερους έρωτάς της, ο αληθινότερος και ο διασημότερος ήταν, όπως θα ξέρουν βέβαια οι άναγνώσταί μας, ο έρωτάς της προς τον ωραίο ποιητή της εποχής της 'Αλφρέδο ντε Μυσσέ.

Δέν πρόκειται να διηγηθούμε εδώ τις δραματικές λεπτομέρειες αυτού του έρωτος, ο οποίος έχει μείνει παρανοήσιμος στην ιστορία των γραμμάτων. Θα διηγηθούμε όμως το τέλος του.

Στην εποχή εκείνη, ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ βρισκότανε μαζί με την ωραία φίλη του στη Βενετία. Έκει, κάποιό από τών καταγάλανω Ιταλικώ σφαιρώ, είχαν πάει για να ζήσουν ζωντανότερη την εστραζία που τους χωρεί η αγάπη.

Μά η εντύπια τους αυτή δέν ήταν προσωρινή να κρατήση πολύ. Πρώτος ο Ξανθός 'Αλφρέδος πέσιπε με πολλές πόνους την ώραία μελαγχρωή φίλη του. Έπειτα, στο τέλος, ήθελε και ή δική της σειρά να βαρυνθή... Γνώσισε τότε ή Σάνδη έναν μέγιστο άνδρωτο. Έναν άσημαντο γιατρό, τών Ιταλώ Παγκέλλο. Και να πώς συνέβησαν τά πράγματα :

«Μιά μέρα—διηγείται στα απομνημονεύματά του ο γιατρός Παγκέλλο—περνούσα με ένα φίλο μου έμπρός από το μεγάλο ξενοδοχείο Λαγιάλι, που βρισκείται στη εβίρα ντίνα Σαβόνας. Σε μία στιγμή, σίμασα τά μάτια μου επίανω στο μπαλκόνι του πρώτου πατώματος, και είδα εκεί να κάθεται μία νέα γυναίκα. Είχε κατάμονα μαλλιά και θέρνανα μάτια, κάμνιζε και συνομιλούσε με άρρενωπές χειρονομίες με έναν ξανθώ νεώ, ο οποίος καθότανε μαζί της. Η εμφάνισι της με είχε καταγοητεύσει και σταδάρη, χωρίς να το θέλω, για να την κινάσω καλύτερα...»

«Έτσι προσέειδε ή Γεωργία Σάνδη ο γιατρός Παγκέλλο.

Λίγες μέρες άργότερα, ή Γεωργία Σάνδη άπεφερε από σιγανώ και δυνατώ ποικώγαλο. Ζήτησε λοιπόν από τών διεθνήτή τώ ξενοδοχείου να φωνάξη έναν γιατρό, και ο διεθνήτης τώ ξενοδοχείου έστειλε και φώναξε τόν Παγκέλλο. Ακότος πήρε άμέσως, χωρίς φρονιά να ζήσει σε ποιόν έφορκετο να δώση την Ιατρική συνδρομή του.

«Όταν μπήκα στο δωμάτιο που μου είχαν—διηγείται και πάλι στα απομνημονεύματά του ο Παγκέλλο—βρήθωκα μπροστά στην ώραία μου άγνωστη, Ξαπλωμένη επάνω σε ένα ντιβάνο. Πλάι της καθότανε ο ίδιος Ξανθός νεός, τόν όποιο είχα Ξαναεί μετρώ της επάνω στο μπαλκόνι τώ ξενοδοχείου.

«Η φίλη μου, που είνε αυτός, υποφέρει από τις μέρες από δυνατώ ποικώγαλο. Μπορείτε να την βοηθήσετε ;

«Πληρώσα, την έξιθισα, παράγγειλα μερικά φάρμακα κ' έγραψα. Ξαναγύρισα την έπομένη για να την Ξαναδώ. Ήταν πολύ καλύτερα, με δέχτηκε με προσήματα, συνομιλήσαμε λίγο κ' έπειτα, την ώρα που σπρώθηκα για να φύγω, μου ζήτησε τώ διεθνήτή μου.

«Φρονιά, που είνε, δέν έχω τώρα τίποτε πια και είνωμαι να μίν σάς χρεασθώ. Μά είνε πάντα καλώ νάχη κανείς τώ διεθνήτή ενός γιατρού, και μάλιστα τόσο εγγενικού και καλώ όπως οίς...»

Δέν πέρασαν πολλές μέρες, και ο γιατρός Παγκέλλο πήρε ένα ποίει ένα καλλιέτω, καλομνημόνα να τρέξη κοντά κ' έναν άρροστο. Τό καλλιέτω έφερε την ύπογραφή «P e o r y i a Σ α ν δ η».

Ο άρροστος αυτήν τή φορά ήταν ο Ξανθός νεός τώ ξενοδοχείου, δηλαδή ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ. Η άρροστητα τώ ήταν βασιλιά, και ο γιατρός Παγκέλλο άρχισε να τόν ενασκέπεται σιγανώ.

Νά τί διηγείται ο ίδιος στο 'Ημερολόγιό του :
«Η άμορμιά, τó πνεύμα, και πρό παντός ή έμπιστοσύνη που μου έδειχνε ή σινώρα Σάνδη, με κατεγοητεύαν περισσότερο από μέρα σε μέρα. Συνομιλούσαμε για διάφορα πράγματα, διαν κατορθώνουμε να άποκοιμώσουμε τόν άρροστό μου. Και πολύ σιγανώ, διαν μ' έβλεπε, άναμνημένω δόκλιηρω, να κρημώμαι κρημολογικά από τó ωραίο της στόμα, που έλεγε μ' ένα ελαφρώ θεώ χαμόγελο :
«Σάς πολυκοιτώω με τή φλαμια μου μύτης, αγαπητή δέκτορα».

Μιά μέρα ο Μυσσέ τούς παρεκάλεσε να πάνε στο πλαϊνώ δωμάτιο να συνηζούν τή σινωμιά τους, γιατί στην κατάστασι που βρισκότανε, τόν ένοχλούσε και ο παραμυζότερος θόρυβος. Ήταν ή πρώτη φορά, κατά την άσκια ο γιατρός Παγκέλλο ήμινε μόνος με τή Γεωργία. Στην άρχη, δέν μιλούσαν καθόλου. Έπειτα, ο Παγκέλλο τήν ρώτησε εάν ή Βενετία της είχε έμνησθή κανένα καινούρινω βιβλίω της.

«Ίσως... άπτήρησε εκείνη σάν σινεπαριμένη.

Και έπειτα, χωρίς να προσέχη τίποτε άλλο, κάθισε έμπρός στο γραφείο της κ' άρχισε να γράφη γρήγορα—γρήγορα. Ο γιατρός Παγκέλλο δέν τολμούσε να τή διακόψη. Έκι μία δόκλιη ώρα, ή Γεωργία έγραψε, και αμνηνότε σάν να είχε ξεχάση την παρουσία του. Στο τέλος σήκωσε τó κεφάλι της επάνω από τó γραφείο, κινάτσε τά χείρσώματά που είχε γράφη, τή έδωσε στον Παγκέλλο και τού είνε :

«Πάρτε τά αυτά, είνε για σάς...
Περάτθηκε μία στιγμή τού δαλιανω δωμάτιο, για να ιδή σε τί κατάσταση βρισκότανε ο άρροστός της, και έπειτα γύρισε και τού είνε :

«Φαρού πός ο 'Αλφρέδος θα περσή μια βραχχ νύχτα άποψε, Κοιμάται. Μπορείτε να τηνάριε, δάκτορη. Σίς είνωριστώ, και... έν τή επάνωθεν άποψι τού ποίει !»

«Όταν ο γιατρός Παγκέλλο ήρτασε από σπιτι του και άνοησε τή χειρόγραμω, που τού είχε δώση ή Σάνδη, άρχισε να διαβάζη κατά πλοκούς τά έξις :

«Τι θα γίνω; τού έγραψε ή Γεωργία, συντροφοίσα της ζωής σου ή σκλάβω σου; Τι είμαι για σένα, Παγκέλλο; Είμαι άρωγα; Η άγνωστη την όποία άναζητείς και την όποία άνεκρένυσαι, ή μήπως είμαι για σένα κ' έχω μία γυναίκα όπως όλες ή άλλες; Φρονιά, δέν ξέρω την περσμένη ζωή σου, δέν ξέρω ούτε δάνα τόν ιδίω, και δέν ξέρω τί σκέπτεται και τί λέει για σένα ο κόσμος. Ίσως να είσαι ο καλύτερος και ίσως να είσαι ο χειρότερος άνδρας που συνήρησα και θά συναντήσω στη ζωή μου. Και όμως σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ ! Και έσως πολύ γρήγορα να σε μισήσω τόσο πολύ, όσο σ' αγαπώ σήμερα !...»

Αυτή ήταν ή πρώτη κ' άπολαστική έκωτική εκδήλωσι της Γεωργίας Σάνδη προς τόν γιατρό Παγκέλλο. Όταν την έπομένη συναντήθηκαν, βγήκαν να κίνων μαζί έναν περσιώτο. Η ποιήτρια άρχισε άμέσως να τού διηγείται τόσο διασκερατημένη ήταν από τή ζωή της, στην όποία δέν έβρισκε καμιά άληθινή χαρά, και πόσο είχε άπογοητεύθι από τόν 'Αλφρέδο ντε Μυσσέ. Τού επάνωθεν και προφορικά τής ίδιες θεμίες εκδήλώσεις, που τού είχε γράφη την προηγούμενη. Τότε μινά τολμήσε να τής μιλήρη και ο Παγκέλλο. «Είμεναν πολλή ώρα έξω, και έπίασαν να ώρωτήσουν έναρω για τó μέλλον.

«Έτσι, ή Γεωργία είχε θυσιασθή για έναν εντέλως τυχαίο και άσημαντο άνδρωτο, όπως ήταν ο γιατρός εκείνος, τó ώρωτότερο αίσθημα που είχε δοκιμάση στη ζωή της και που την είχε συνόθεη με τόν επάνωθεν έκείνω ποιητή, τόν 'Αλφρέδο ντε Μυσσέ. Ο άμοισός ποιητής δέν άργησε να καταλάβη πώς όλα είχαν τελειώση γι' αυτόν. Τó κατέλαβε από μία δραματική σσηνή, την όποία ως έξις άφηγείται στα απομνημονεύματά του :

«Ήταν νύχτα, γράφει, και ήμουν πάντα άρροστος και Ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Η Γεωργία και ο Παγκέλλο ήσαν μέσα στο δωμάτιό μου και συνομιλούσαν με σιγανή φωνή. Σε μία στιγμή τούς άουσαν να μιλήν για την κατάστασι μου. Μίλουσαν πολύ σιγανώ, μινε κινές λέξεις τους έφτασαν στα αυτιά μου. Και κατάλαβα πώς έβρισκαν πολύ άσημη την άρροστητα μου...

«Μιά άκατανικήτη αγωνία μ' έκνηρισε τότε. Δέν ήμωνα σε θέσι ούτε τó κεφάλι μου να γυρίσω. Τά μάτια μου ήμιναν καφρομένη στον

Ο 'Αλφρέδος Μυσσέ

ΕΚΚΛΗΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Αυτό που θα σάς διηγηθώ, πάνε τώρα πολλά χρόνια που συνέβη. Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1866. Στο σπίτι μας έσου- χναζε ένας φιλικός κύριος άνθρωπος που έκτιστονε την οικογένειά μας, σχεδόν κάθε βράδι.

Έγώ ήμουν τότε ως δεκαεπτάορον χρόνον. Άνάμεσα πὲ κείνους που ἀποτελοῦσαν την ταξιακή παρέα, που περνούσε τὴ βράδια στο σπίτι μας, μεταξὺ μιᾶς συνομιλίας και μιᾶς παρτίδας χαρτιῶν, ήταν κ' ένας παλιός, μὲ ἀγαπητότατος σ' ἄλους φίλους μας, σεβαστός εἰς τὴν ἠλικίαν και τὰς... γνώσεις που τον λέγαμε γέρο Δανιήλ.

Ἄνθρωπος σοβαρός, μὲ στιγμαμένο μoustάκι, περιποιημένο ἔξω- τερακό και λιγούλογος, ἔπαυσε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φιλοσοφήσῃ, ἕνα σπουδαῖο θέμα, πὸ σοβαρὸ κ' ἐπίσημο κ' ἀπ' αὐτὰ τὰ γυαλιὰ του, που ἐταξοτοῦσε και που ἔτρωμεν στην ἄσχη της χορτῆς του ἡ- της. Ήταν ἀκόμα θεματοφύλαξ τῶν διαφόρων παραδόσεων και φορεῖς κάθε σχετικῆς προλήφους, ἀί ὅποια εἰς τὴν ἐποχὴν του ἦσαν προτιμήματα σπάνια.

Αὐτός ήταν μὲ λίγα λόγια ὁ γέρο Δανιήλ, ὁ φίλος του μικροῦ αὐτοῦ ἐπεσοῦδιου, που θὰ σὰς πῶ.

Λοιπὸν ήταν παραμονὴ Πρωτοχρονιάς του 1866. Ὑστερ' ἀπὸ τίς κηρύσεις και τὸ παιχνίδι, σταματήσαμε προσωρινῶς τὰ μεσάνυχτα για τὸ κόμμο της νύχτας, ἔ- θημε πρῶτα ἄνα, διατηρούμενο ὡς σήμερα.

Μόλις χτύπησαν μεσάνυχτα, θὰ εἴδατε γὰ λίγη ὥρα τὸ φῶς και θ' ἀνοίγατε τὸ παράθυ- ρο γὰ νὰ μετῆ ὁ νέος χρόνος και νὰ μετῆ φέρῃ τὴν εὐτυχία. Ἐ- περὶ, θ' ἀνάβατε πάλι τὸ φῶς και θὰ κόβατε τὴ βουλιόπαντα.

Σὲ λίγη ὥρα χτύπησαν μεσάν-υχτα στο μεγάλο ρολοὶ της σά-λας. Ἀνεῖσος ἡ λάμπα ἔσβησε κ' ὄλοι μας, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸ γέρο Δανιήλ, που πάντοτε αὐτὴν τὴν ὥρα ἦταν πρόδοχος και εὐ-τυχῆς, συγκεντρωθήκαμε μισρο-σὰ τὸ παράθυρο.

Ὁ ἀσπὴρός γέρον μὲ κα-ταμηνή χωρὴν και νεανιαότητα, ἔφερε τὸ χέρι του στο ποικίλο τὸ παράθυρο και τὸ ἄνοιξε. Ἐνας παγωμένος ἀέρας, σάν μαχαριά, μὲς ἔχτυπησε τότε τὰ πρόσωπα. Πρωτοχρονιάς ἀκούσα-με πικρὰ φτερογίγματα σάν τὸν θάνατον, και σάν καιτὶ νὰ ἔπεσε στο πάτωμα ἑλαφρά.

Ὁ γέρο Δανιήλ, ἐμφθέρως μερικὰ λόγια υποτηριώδη γὰ εὐ-τυχία, ἡγεία χαρά, κ' ἐκλείσα-με πάλι τὸ παράθυρο. Ὅταν ἀ-νάγαμε τὴ λάμπα, εἶδαμε μὲ κουκουβάγια στο πάτωμα. Ζαλισμένη ἀπ' τὸ φῶς και ξαφνισμένη, ἤρτησε τὰ πετάλια μὲ θόρυβο. Εἶδαμε ἔπισσο τὸ γέρο Δανιήλ ὄχρὸ και ἀμύλητο νὰ στέκεται στη γωνία τὸν διαμωτο, τρέμοντας.

Ἄχρια κ' ἐγὼ κατάλαβα τότε τί συνέβαινε στην ψυχὴ του φτω-χὸ γέρον.

Κ' ἀπὸ τότε ἡ Πρωτοχρονιά αὐτὴ μὲ ἔβαινε τῶσον ἀλησιόνητη, που νὰ τὴ θυμωμαι και νὰ τὴ διηγηθῶμαι ὅταν τυχῶ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

τοῦχο ἀάνητα. Ἡ λάμπα ἔκανε πλάϊ μου... Και τότε εἶδα διὸ σκαῖς νὰ σαλεύουν ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο : ἕναν ἄντρα που γονάπησε κάτω και διὸ λεπτὰ χέρια που χάιδεφταν πρῶτα τὰ μαλλιά του, ἔ- γεισαν ἔπειτα πρὸς τὰ πόσο τὸ κεφάλι του και... ἔπειτα ἕνα ἄλλο γυναικίνο κεφάλι ἔγειρε ἐπάνω του...

Ἐφιλόνοτος, ὅθε μου, φιλόνοτος ἀργά, ἡδονικά... Ἐμενα ἔκει, καρφωμένος σὲν θέσι που και παρακολούθησα μὲ κομμένη τὴν ἀνατοχὸ τὸ τρομερὸ ἔκνοιον παιχνιδι τῶν σκαῶν. Εἶχα καταλάβει πειὰ πὸς ἡ Βενετία μὲ εἶχε κλέψει τὴν ἀγαπημένη μου ἴ.

Ἐτοί τελείωσε ὁ ἔρωτς τῆς Γεωργίας Σάνδη και τοῦ Ἀλφρέδου ντὲ Μυσσὲ. Ἐννοεῖται πὸς ἡ περιπέτεια αὐτῆς τῆς διάσημης ποιητριάς μὲ τὸν γαστρὸ Παγκέλλο δὲν κράτησε πολὺ. Μὰ κ' ὅ-ταν τελείωσε, τῆς ἄφησε μὲ ἀπὸ τίς πολλῆς ἔ- κεινὲς πικρὲς και ἀπογοητεύσεις, ἀπὸ τίς ὅποιες εἶνε γεμάτη ἡ ζωὴ τῆς ὑπέροχης αὐτῆς γυναι- κας τὸν περασμένο αἰῶνος.

Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τὰ παρακάτω ποιήματα, τὰ ὅποια γράφηκαν στην Ἰσπανία κατά τὸν 10ον αἰῶνα, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς κοσμοκρατορίας τῶν Ἀράβων, ἀ- νεκαλύφθησαν τελευταίως στὸ Ἰουμπουκτόν, μέσα στα ἀρχεῖα τοῦ παλαιοῦ Ἀ- ραβικοῦ Πανεπιστημίου τῆς πόλεως αὐτῆς. Τὰ μεταφράσαμε ἐδῶ μὲ τὴν πεποιθὴ πὸς δύνουμε στοὺς ἀναγνώστὰς μας καιτὶ ἑξαιρετικῶ, ποιήνοντας τὰ ἀπ' τὸ ἑλμέρκο ντὲ Φρανς).

I

Αὐτὴ τὴ νύχτα, κίτταξες τὸν οὐρανὸ τὸν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀ- στέρια, κ' ἔλεγες : Ἐλλογιζομῆαι τὰ περιβόλια τῆς Ἀμασιασὸ που ἔχουν λουλουδία πὸ ὄμορφα ἀπὸ τ' ἀστέρια.

Κ' ἐγὼ, καθισμένος μὲς στὸ σκοτάδι χάιδενα τὰ λευκὰ σου πό- δια που ἦσαν πὸ λευκὰ κ' ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

AMB—FLAZINT

II

Ὅταν τῆς ζητῶ ὀκτο, αὐτὴ χαμογελαίει, χαμηλώνοντας τὰ μά-τια της. Τί μπορὸ νὰ περμένο ἀπὸ μιὰ ἀγάτη τόσο τρομερῆ; Ἡ ἀγατημένη μὲ ἔχει τὴ δυνάμη τοῦ χαμογέλιου της. Πὸς νὰ τῆς κρύψω ὅτι τὴν ἀγατῶ ;

Εἶσαι ἡ οἰκομένη μου μὲς μὲ τοὺς λόφους της και τὰ περιβό- λια της, μὲς μὲ τίς πηγῆς της και τὰ λουλουδία της. Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα γίλια στόματα γὰ νὰ σὲ τραγοῦδάω, θὰ ἤθελα νὰ μὴν κοιμήμαι ποτὲ γὰ νὰ σὲ βλέπω αἰῶνα.

Εἶσαι ἡ οἰκομένη μου μὲς μὲ τοὺς λόφους της και τὰ περιβό- λια της, μὲς μὲ τίς πηγῆς της και τὰ λουλουδία της. Ὅταν ἡ ἀ- νάσα σου περνάει ἀπὸ τὸ πρό- σωπο μου, σὺλλογιζομῆαι τίς ἀ- φρες τῆς Χετῶζης που τίς με- ροῦνοι ἐκατομῆρια ὀδοί.

Τὰ κινητήρια γεράκια μου ἀδινάτιον μὲς' στὰ κλωδιά τους, τίλόγα μου ἔσειονθῆσαν στὸ χαλινάρι, ἡ λάμψη τῶν ὀ- πλων μου σκοτεινίσανε... Μὰ τί σημασία ἔχουν δι' αὐτὰ, ἀφοῦ ἡ λάμψη τῶν παρειῶν σου εἶν' ὅμοια μὲ τὴ ματωμένη καρδιά τῶν ρωθῶν ἀφοῦ τὸ κορμὶ σου εἶνε πὸ λεγερὸ ἀπ' τὴ ράχη τῶν καλύτερων ἀλόγων μου, ἀφοῦ τὰ γίλια σου εἶνε γερά- κια παντοῖα ἀγύρματα !... Ἐπιλοκίμενος στὰ γίλια βουνα- λῆσαι τοῦ κορμοῦ σου πῶσο ἀπὸ τὴν πηχὴ τῶν χελιδνῶν σου, σέβ- νοντας τὴ φοιτὴ τῶν σωθῶν μου.

ΑΒΑΟΥΛΑΧ ΕΛ ΧΑΣΣΑΝ

III

Ἀφήστε τοὺς ἔρωτικειμένους νὰ τραγοῦζον ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Μπορεῖτε νὰ ἐπιδοῖστε τίς μίγες νὰ πετοῦν γῶρω ἀπ' τὸ μέλι :

Ἀφήστε τοὺς ἔρωτικειμένους νὰ τραγοῦζον, μὲ εἰδοκοῖστε τους νὰ πᾶνε νὰ σκάσουν τοὺς τάφους μου, γιατί κανένα βάλ- τσο μὲν γιανρεῖν τίς πληγῆς που ἀνοίχουν ἡ ματιῶς μου.

(Ἄ γ ν ω σ τ ο ς)

IV

Ἡ φοινικὲς που λιγίζον κάτω ἀπ' τὴν ὑπόρα ἤρτηλον τὴ σβε- λτάδα της, και τ' ἀστέρια ἤρτηλον τὰ διὸ ἀστέρια που φεγγαρολοῦν στὸ βάθος τῶν πηγαδιῶ της, ὅταν σκαβει ἔκεινη γὰ νὰ τραβῆ τὸ νερὸ. Ἡ ἐπιδοκίμα της ἔχει τὸ χρομῆα τῶν αἰώνῶ τῆς στροβιλοκα- μῆλου. Τὰ δόντια της εἶνε πέταλα γυμνωσῶν, ποταμιαμένα στὴ σει- ρά. Ἡ γλώσσα της εἶν' ἕνα πουλὶ κλεισμένο μέσα σὲ μισρωμένο κλω- δι. Τὰ μετῶτα της ἔχουν κρατῆς τὴν ἀνταίγεια τῆς πρώτης αἰ- γῆς τὸν κόσμου. Τὰ νύχια της εἶνε κἀνγκες ὀδόνν και τὰ ὀδοὶ τῆς στήθους της, κάνουν τὴν πομφίνα νὰ κλωδιάζῃ.

Γὰ νὰ πλάσῃ τὴν πολυγαταμένη μου ὁ Θεὸς ἔξάντησε δλους τοὺς θησαυροὺς του και ὅταν σκέτιτρε και τὴν καρδίῶ της δὲν τοῦ ἔβαινε παρὰ ἕνα κοινοῖται ἀπὸ χορμιά.

Ὅταν θὰ μὲ θάρητε, παρακαλέστε τὴ Λεῖλὰ νὰ σὰς δόσῃ ἀπὸ τὸ κοινοῖται και φρεῖτε τὸ κορμὶ τῶν τάρω μου. Ἐτοί θὰ φηρω- σῆ μιὰ χορμιάδὰ που θὰ μὲ θημῆ τὴ λυγεράδα τῆς πολυγατα- μένης μου. Μὰ ἂν μὲλλεται σὲ μένα νὰ θάρω τὴ Λεῖλὰ, θὰ φητῆρω στὸν τάφο της μὴν ἀλόη, γὰ νὰ τῆς θημῆ τὰ φαρμάκια που μὲ πότισε...

EMPN TAKAP

Ἐκᾶνα τὸ κορμὶ σου τόσο λεπὸ ἀπὸ τὰ χάρια μου, ὄστε μοιάζει τώρα μὲ τὴν ἱερὴ πέτρα του Ἐλ Τζοῦφ, που τόσο χεῖλη τὴν ἔχουν ἀγγίξει.

Ὁ ἥλιος μπορεῖ νὰ σθῆσῃ και τὸ φεγγάρι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ στερεῖσμα, μὰ σὺ θὰ μὲ φωτῆς πάν- τως μὲ τὸ ἔκθαμβιακό φῶς τῆς ἔμορφιάς σου...

(Ἄ γ ν ω σ τ ο ς)

